

O SERIE DE PROFESII CU SPECIFIC EDUCAȚIONAL ÎN MOESIA INFERIOR

Lucrarea de față prezintă, pe baza izvoarelor editate de natură epigrafică, un inventar al profesiilor cu specific educațional din cuprinsul provinciei Moesia Inferior¹. Informațiile vor fi structurate pe două segmente. În primul, se vor identifica profesii din orașele grecești vest-pontice: Histria, Tomis, Callatis, iar în cel de-al doilea, vor fi tratate de cele din Noviodunum-Troesmis-Capida. Pe parcursul expunerii, urmărim precizarea atribuțiilor avute de cei implicați direct în procesul formării și identificăm pe cei susțineau financiar educația. Creionăm astfel, în linii mari, caracteristicile instituțiilor de învățământ existente în spațiul Moesiei Inferior.

În afara surselor primare menționate, lucrarea beneficiază și de o bibliografie secundară, între care se află, alături de volume generale de referință legate de lumea greco-romană, ale istoricilor consacrați, precum Henri-Irénéé Marrou și Yun-Lee Too², și lucrările Mădălinei Dana și Remus-Mihai Feraru, care tratează cu deosebită exigență caracteristici definitorii ale culturii din cetățile grecești de pe țărmul Mării Negre³. Cei doi autori includ în lucrările lor și aspecte legate de educație, reliefate prin dovezile arheologice, epigrafice și literare. Materialul cu caracter general și special

---

¹ I.I. Russu, Ștefan Pascu, *Inscripțiile din Scythia Minor grecești și latine. Capidava-Troesmis-Noviodunum*, vol. V, seria a II-a, adunate, traduse, însoțite de comentarii și indici de Emilia Doruțiu-Boilă, București, Editura Academiei Române, 1980; Dionisie M. Pippidi, Ion I. Russu, *Inscripțiile din Scythia Minor grecești și latine. Histria și împrejurimile*, vol. I, culese, traduse, însoțite de comentarii de Dionisie M. Pippidi, București, Editura Academiei Române, 1983; Iorgu Stoian, *Inscripțiile din Scythia Minor grecești și latine. Tomis și teritoriul său*, vol. II, București, Editura Academiei Române, 1987; Alexandru, Avram, *Inscriptiones Daciae et Scythiae Minoris antiquae. Series altera: Inscriptiones Scythiae Minoris graecae et latinae. Callatis et territorium*, vol. III, București, La maison d'édition Enciclopedica, 2000 (în continuare, se va cita *ISM*, însoțit de numărul volumului).

² Henri-Irénéé Marrou, *Istoria educației în Antichitate*, vol. I-II, trad. și cuvânt înainte de Stella Petecel, București, Meridiane, 1997; Yun Lee Too, *Education in Roman Antiquity*, Leiden, Brill, 2001.

³ Mădălina Dana, *Culture et mobilité dans le Pont-Euxin. Approche régionale de la vie culturelle des cités grecques*, Bordeaux, Ausonius, 2011; Remus-Mihai Feraru, *Cultura în cetățile grecești de pe țărmul vestic al Mării Negre*, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2006.

valorifică, după cum autorii precizează, și cercetări întreprinse de nume ilustre ale istoriografiei românești: Dionisie M. Pippidi, Iorgu Stoian, Emilian Popescu, Alexandru Avram⁴.

În rândurile următoare, pornind de la direcțiile trasate de Mădălina Dana și Remus-Mihai Feraru, se vor evidenția profesiile identificate, pentru a schița unele concluzii cu privire la modul în care se întreprindeau acte cu caracter formativ în interiorul și în afara cetăților grecești vest-pontice. În inscripțiile din Histria, Tomis și Callatis se constată existența a trei categorii de profesii cu rol educativ: gimnaziarii, paidotribii și medicii. Dar, pentru a le înțelege rolurile, este nevoie de o scurtă introducere în instituția gimnaziului.

Gimnaziul, centru de pregătire sportivă și intelectuală, a fost la început un loc creat pentru antrenarea atleților, cu scopul de a-i instrui militarmente. Mai apoi, a devenit un spațiu de antrenare fizică și intelectuală a efebilor⁵. Instituția efebiei era pusă de stat sub conducerea diverșilor magistrați: gimnaziarul – însărcinat cu conducerea *gymnasion*-ului – de regulă, un om important în cetate, un director general sau un fel de inspector al efebiei care se preocupa de buna funcționare și de susținerea cheltuielilor⁶, hipo-gimnaziarul – adică adjunctul, paidotribul – cel care se ocupa de instrucție și un *efebarkhos* sau *arhefebos* – șeful efebilor, ales uneori din rândul lor⁷.

Trecem în revistă și profesia de *grammatistes*, dascălul care predă în special cititul. El se mai numea și *didaskalos*, iar școala în care lucra, *didaskaleion*⁸. Următorul inițiator în tainele învățaturii era gramaticul – *grammatikos*. Uneori, și unul și altul putea predă atât învățământul elementar, cât și pe cel secundar. Copilul trecea la treapta a doua, adică la învățământul secundar dacă reușea să-și însușească cititul și scrisul. La acel nivel, aprofunda lucrările poetilor și ale altor scriitori clasici, precum Homer, Hesiod, Choirilos, Apollonios din Rhodos, Alkamaion, Alkaios, Sappho,

---

⁴ Vezi nota 1.

⁵ Marrou, *Istoria*, vol. I, p. 168-170.

⁶ François Chamoux, *Civilizația elenistică*, traducere de Elena Lazăr, București, Editura Meridiane, 1985, p. 85.

⁷ Marrou, *Istoria*, vol. I, p. 181-182.

⁸ Feraru, *Cultura în cetățile grecești*, p. 53.

Aristofan, Eschyl, Sofocle⁹. De asemenea, studia și matematica (noțiuni de aritmetică și geometrie), muzica și astronomia¹⁰.

Învățământul cu cea mai bună organizare era cel al medicinei, domeniu cu rol activ în societatea greacă. Numeroase școli de medicină erau certificate peste tot în lumea elenistică: Alexandria, Knidos, Kos, Krotona, Smyrna, Laodikeia, Efes, Pergamon. Medicii aveau puse la dispoziție de către oraș surse financiare din impozitul *iratrikon* și locuri amenajate în care puteau oferi consultații, puteau realiza operații și spitaliza bolnavi¹¹. Sursele utilizate pentru predare erau: *Corpus-ul* atribuit lui Hippokrates, opera medicilor din epoca romană, și autori precum Galenus, Soranus. Într-o cetate exista un anumit număr de profesori cu discipoli pe care îi inițiau practic în tainele vindecării. Se lecturau și se comentau clasicii, se purtau discuții asupra principiilor biologiei și terapiei, se realizau studii anatomice de nivel scăzut; se practica mai rar disecția. Medicul își lua învățaceii în vizitele medicale, oferindu-le posibilitatea de a examina pacienții, de a observa și personal evoluția bolilor¹².

Prima profesie din orașele grecești era cea a gimnaziarului, ales dintre demnitarii cetății. Acesta asigura bunăstarea instituției prin susținerea financiară a personalului didactic și a antrenorilor, prin menținerea curată a spațiului de lucru, prin aprovizionarea cu ulei, necesar exercițiilor fizice¹³.

Pentru Histria cunoaștem doi gimnaziari din intervalul secolului al II-lea î.Hr. – secolul al III-lea d.Hr. Una din inscripții, datată în secolul al II-lea î.Hr., reliefează demersurile specifice și îndatoririle enumerate în paragraful de mai sus pentru fiul lui Theognetos. Faptele întreprinse de el în vreme de război¹⁴ au fost răsplătite apoi de gimnaziu prin ridicarea unei statui de bronz în interiorul clădirii și a unei lespezi de marmură în care s-a săpat

---

⁹ Marrou, *Istoria*, vol. I, p. 257-260.

¹⁰ *Ibidem*, p. 278-292.

¹¹ Ioana Stati, Sorin Stati, *Enciclopedia civilizației grecești*, București, Editura Meridiane, 1970, p. 338.

¹² Marrou, *Istoria*, vol. II, p. 302-305.

¹³ Dana, *Culture et mobilité dans le Pont-Euxin*, p. 31.

¹⁴ *ISM*, vol. I, 59 („Încă din tinerețe s-a îngrijit de pregătirea efebilor și a tinerilor în chip frumos și rânduit, punându-le la dispoziție uleiul necesar pentru restul anului. De asemeni, cu toate că vremurile erau grele din pricina războaielor și a lipsurilor, stăruind în mărînimia dovedită dintru început a săvârșit sacrificiul la Sărbătorile lui Hermes, [...] veghind la ungerea și îndulcirea tinerilor și împărțind chiar bucate și vin în vederea ospățului”).

decretul. Decretul a fost așezat de membrii asociației tinerilor, *véoi*¹⁵. Se dovedește prin aceeași sursă că instituția educațională din Histria avea aceleași categorii de vârste cu cele din Grecia. Alături de efebi, existau tinerii cu vârste cuprinse între 20 și 30 de ani, *véoi*. Gimnaziul era pus sub patronajul lui Hermes, în cinstea căruia se țineau sărbători și se aduceau sacrificii¹⁶. În perioada elenistică, protectorii gimnaziului și sportului erau Hermes și Herakles (deseori asociați)¹⁷.

În prima jumătate a secolului al III-lea d.Hr. este menționat un alt gimnaziarh, Polyphemos, despre care s-a precizat că a contribuit la restaurarea sau înfrumusețarea gimnaziului din Histria. Inscricția a fost pusă de urmașii Aurelius și Basilius¹⁸.

În Callatis, inscripțiile *ISM* III 31 și 109 consemnează existența a doi gimnaziarhi. În prima, datată în secolul I d.Hr., au fost detaliate activitățile pe care gimnaziarhul Apollonios le-a desfășurat și în urma cărora i-a fost dedicată inscripția-sursă: a celebrat sacrificii și rituri, a susținut financiar organizarea spectacolelor, asigurarea uleiului necesar exercițiilor fizice și dotarea clădirii gimnaziului cu noi spații. Pe lângă profesia de gimnaziarh, el a fost și *agonothet* și fondator al gerusiei¹⁹. Cea de a doua mărturie menționează doar că un personaj, al cărui nume nu s-a păstrat datorită gradului ridicat de deteriorare a suportului, a avut pe lângă altă funcție (rămasă nedeterminată) și pe cea de gimnaziarh²⁰.

Într-un fragment mic de inscripție din Callatis, este amintit și un paidotrib. Acesta și-a construit un bun renume în rândul efebilor și al tinerilor, *véoi*, prin numeroasele expoziții, prin calitatea cursurilor, prin manierele de care a dat dovadă. Numele nu i s-a păstrat, iar perioada în care a trăit sau activat nu a putut fi stabilită²¹.

În Tomis s-au descoperit alte trei inscripții, datate în secolele II-III d.Hr., care atestă existența profesiei de gimnaziarh. Unuia dintre ei nu i s-a păstrat numele, dar se știe că a fost totodată și *phylarch*²². În următoarea,

¹⁵ *ISM*, vol. I, 59.

¹⁶ *ISM*, vol. I, 59;

¹⁷ Feraru, *Cultura în cetățile grecești*, p. 98.

¹⁸ *ISM*, vol. I, 181.

¹⁹ *ISM*, vol. III, 31.

²⁰ *ISM*, vol. III, 109.

²¹ *ISM*, vol. III, 18.

²² *ISM*, vol. II, 95(61).

ridicată de un *thiasos*²³, se menționează gimnaziarii Alexandros, (fiu) al lui Heracleidas și Attas, (fiu) al lui Dioscurides, alături de o serie de binefăcători ai cetății, în număr de zece, apărători ai legii, și de un crainic sacru²⁴. Inscripția nr. 26 amintește de gimnaziarii Hermogenes, fiul al lui Marcus, despre care se spune că a fost și binefăcător²⁵.

Efebia este atestată la Tomis într-o epigrafă din secolul al II-lea d.Hr., prin persoana lui Licinnius, din tribul Quirina, efeb de primă clasă²⁶. Se știe că bunicul acestuia a fost L. Valerius, dar numele tatălui nu a putut fi reconstituit. Tot acolo a fost menționat și un bibliotecar, al cărui nume nu-l știm însă, întrucât în cadrul izvorului – un catalog de mari dimensiuni, datat cu aproximație în secolul al III-lea d.Hr., dispus pe trei coloane, nu ni s-au păstrat intacte coloanele I și III. În schimb, acolo, au mai fost consemnați și binefăcători – arhierei²⁷.

Instituția gimnaziului și-a orientat activitățile, în orașele vest-pontice, și spre cele de ordin cultural și religios organizate așa cum se poate observa în cazul Histriei în secolele II-III d.Hr., iar în cazurile Callatis-ului și Tomis-ului în secolele I-III d.Hr. Între activități se aflau exerciții cu caracter sportiv, lecții, conferințe și bineînțeles concursuri muzicale, sacrificii, ritualuri, sărbători în cinstea zeilor protectori și nu numai.

După cum se poate observa din mențiunile epigrafice, gimnaziarii se bucurau de un statut favorabil, în raport cu cei care realizau efectiv educația, precum *grammatistes*, *gramatikos* și aceasta pentru că erau aleși dintre oamenii înstăriți ai comunității. Despre celelalte profesii inscripțiile nu vorbesc, dar motivul este evident, decurgând din faptul că decretele onorifice era dedicate în special cetățenilor, respectiv străinilor, care se remarcă cu binefaceri deosebite față de cetate.

În Grecia antică, medicul desfășura și activități cu caracter educativ. În inscripțiile descoperite la Histria este consemnat medicul Diocles al lui Artemidoros, din Cyzic, care a primit, în semn de recunoștință din partea

---

²³ O asociație religioasă închinată cultului unei zeități. Erau formate de străinii care-și cinsteau divinitățile naționale. Întemeiate de un singur individ sau mai mulți, erau constituite din preoți, președinte, secretar, trezorer, aleși în fiecare an, în Guy Ratchet, *Dicționar de civilizație greacă*, trad. C. Litman, București, Univers Enciclopedic, 1990, p. 238.

²⁴ *ISM*, vol. II, 17.

²⁵ *ISM*, vol. II, 26.

²⁶ *ISM*, vol. II, 79(45).

²⁷ *ISM*, vol. II, 65.

poporului, la propunerea arhonților, titulatura de medic public. El a ținut în oraș o serie de expuneri și demonstrații, de pe urma cărora a devenit faimos. Întrucât am constatat că în Histria a fost atestat un gimnaziu, putem presupune că medicul și-a ținut prelecțiunile acolo, în fața tinerilor, dar și în locuri publice unde a fost audiat de cetățeni²⁸.

În cetățile Histria, Tomis, Callatis sunt atestați opt gimnazarhi, un medic și un paidotrib. Urmând modelul cetăților grecești, educația și-a urmat cursul obișnuit, realizându-se într-un cadru instituționalizat, după normele stabilite de cei care întreprindeau actele de instruire și le susțineau financiar. Informații de natură epigrafică există, așadar, în număr relativ de mare. Mădălina Dana și Remus Feraru le-au combinat cu cele de natură arheologică, creând o imagine de ansamblu asupra educației în cetățile vest-pontice. Aici am urmărit doar punctarea acelor profesii menționate în inscripții, pentru a le scoate în evidență și pentru a face o trecere la restul spațiului Moesiei Inferior.

Cu scopul de a delimita și categoriile de profesii din Capidava-Noviodunum-Troesmis, este necesară o prezentare a câtorva tipuri de profesii relevante pentru subiectul de față.

La Roma existau trei tipuri de învățământ: la șapte ani – școala primară; la unsprezece/doisprezece ani – școala unui *grammaticus*; la cincisprezece ani – studii superioare care durau de regulă până la douăzeci de ani sau o perioadă mai lungă de timp²⁹.

Un *paedagogus*, provenind din rândul celor care au fost pregătiți în *paedagogium*, era sclavul însoțitor al copiilor, desemnat de stăpân pentru formarea laturii lor morale³⁰. *Magister*-ul predă cititul și socotitul³¹, iar un *grammaticus* (de condiție superioară simplilor învățători), în învățământul secundar, se îndeletnicea cu predarea studiului teoretic al limbii și comentarea poezilor clasici³².

La finalul veacului al III-lea – începutul celui următor î.Hr., Asclepiades din Prusa, medic și filosof a înființat la Roma o școală de

²⁸ *JSM*, vol. I, 26.

²⁹ Jean-Claude Fredouille, *Enciclopedia civilizației și artei romane*, trad. Dorin Răduțian, București, Editura Meridiane, 1974, p. 17.

³⁰ Fredouille, *Enciclopedia*, p. 149; Marrou, *Istoria*, vol. II, p. 63-64.

³¹ Marrou, *Istoria*, vol. II, p. 65-68.

³² *Ibidem*, p. 74 și urm.

medicină particulară. La sfârșitul domniei lui Augustus au luat ființă școlile de medicină oficială. Acolo, cunoștințele au fost predate în limba greacă până la jumătatea secolului al IV-lea. Se studiau cărți cu caracter medical scrise de Varro, Plinius cel Bătrân, Celsius. La sfârșitul secolului al II-lea, Galienus din Pergam, a lăsat posterității o operă în care a sintetizat teoriile medicale predate în școli. Profesia de medic aducea venituri pentru cel care profesa, pentru că tagma lor era solicitată și în particular, la cabinet sau la domiciliu. Existau de asemenea și medici militari, *medici castrensis*, care erau salariați ai statului, acordând îngrijiri gratuite militarilor.

Al V-lea volum din corpusul de inscripții pentru *Schythia Minor*³³, utilizat cu precădere în această lucrare, pune la dispoziție inscripțiile descoperite în Arrubium, Aegyssus, Beroe, Capidava, Carsium, Cius, Troesmis, [L?]Ibida, Noviodunum, însă pentru subiectul de față informațiile lor sunt extrem de sărace. Singura profesie atestată care ar putea avea și specific educațional este cea de medic, găsită în trei inscripții. În una din ele, din ultimele decenii ale secolului al II-lea – prima jumătate a secolului al III-lea, se precizează că Vetruvius era medic al legiunii I Italica. El a dedicat un altar unei divinități, căreia nu i s-a putut stabili identitatea³⁴. Pe de altă parte, la Troesmis a fost menționat un al doilea medic, într-o inscripție funerară, dar nu s-a putut stabili câți ani a trăit. Se mai știe doar că cel care s-a îngrijit de stela sa a fost libertul Aelius³⁵. O altă inscripție funerară a dovedit existența medicului T. Rascanius Fortunatus, care a trăit 50 de ani³⁶.

Pe baza celor trei inscripții nu putem obține informații privind ponderea educației în cetățile Capidava-Troesmis-Noviodonum. Putem stabili însă că aici au fost atestați și medici ai unor legiuni, dar cel mai probabil și un medic public, între activitățile căruia se pot număra și cele cu caracter educativ. Informațiile despre o educație instituționalizată în cele trei cetăți sunt minime, nefiind atestat niciun *ludius literarius*, *hypodidascalos*, *grammaticus* sau vreun orator. Coloniștii romani și populația locală probabil și-au educat copiii în familie cu ajutorul unor sclavi sau liberiți (în cinstea cărora nu se ridicau, de cele mai multe, ori inscripții).

---

³³ *ISM*, vol. V.

³⁴ *ISM*, vol. V, 299.

³⁵ *ISM*, V, 170.

³⁶ *ISM*, V, 193.

Pentru Roma există în jur de 80 de inscripții care vorbesc despre *paedagogus*. Unele dintre ele conservă și numele, altele doar profesia. Multe dintre ele sunt inscripții funerare. Pedagogii sunt atestați, spre exemplu, și în Numidia (Thebesa/Theveste) – Caius Asiaticus Felix Paedagogus, care a trăit 80 de ani; Mauretania Caesariensis (Cherchell/Ceasarea) – Hyacinthus; Baetica (Adra/Abdera) – Caio Annio Hispano; (Ecija/Astigi) – Marco, libert *paedagogus*; Dalmatia (Solin/Salona) – Caio Agrio Claro (Solin/Salona) Primigenio; Venetia et Histria Regio X (Vicenza/Vicetia) – Lucio Furio Luci *liberti paedagogo*; Transpadana Regio XI (Bergamo/Bergomum) – Publius Rubrius Theophilus etc.³⁷. *Magister ludi* este atestat în Venetia et Histria. *Grammaticus* are aceeași pondere în inscripțiile din Roma și în restul provinciilor, mai puțin în Moesia Inferior. Răspunsul pentru această situație se leagă poate de caracterul pronunțat militar al cetăților și de o pregătire militară, față de care activitățile educative rămâneau să se desfășoare într-un cadru particular și nu în reale instituții specializate. Capidava, centru militar și civil roman, aflat între Axiopolis și Troesmis, a fost fondat de Traian. A fost construit cu ajutorul unei unități din legiunea a V-a Macedonica, sub a cărei supraveghere s-a aflat (ulterior trecând sub cea a legiunii I Italica). În jurul castrului s-a dezvoltat așezarea civilă, cu o populație compusă din coloniști romani, stabiliți la sfârșitul secolului I, și traco-geți(?), din care cunoaștem pe *Auluporus*, *Ebrenus*, *Tsinna*, *Zura*, *Tsiru*³⁸. Troesmis, situat în nord-vestul Dobrogei, a fost menționat în literatura antică de către autori ca Ovidiu, Ptolemeu, Hierokles. Ruinele cetății, împărțite în Cetatea de Vest și cea de Est, au dat inscripții databile între secolele I-III d.Hr.³⁹. Noviodunum, cetate cu nume celtic, era principala stațiune a flotei dunărene romane. Așezarea civilă dezvoltată alături avea regimul unui *vicus*⁴⁰.

Sursele analizate lasă loc doar formulării unor ipoteze, nu și unor concluzii ferme pentru cetățile Noviodunum, Capidava, Troesmis. Astfel, identificarea realităților locale care țin de demersul instructiv pare deficitară.

³⁷ Vezi baza de date Clauss-Slaby, <http://www.manfredclaus.de/gb/index.html> (accesat în 20.06.2015).

³⁸ Dionisie M. Pippidi, I.I. Russu, *Inscripțiile din Scythia Minor. Capidava – Troesmis – Noviodunum*, adunate, traduse, însoțite de comentarii și indici de Emilia Doruțiu-Boilă, București, Editura Academiei Române, 1980, p. 30-33.

³⁹ *Ibidem*, p. 156.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 279.

Nu se poate ști cum și unde erau pregătiți copiii pentru a deprinde cititul, scrisul, pentru a cunoaște operele literare și a asimila noțiuni de geometrie, astronomie, oratorie. Existența medicilor ține mai ales de necesitățile de natură medicală. Și totuși, prin extinderea studiului pe o durată mai lungă de timp, către restul volumelor de inscripții, prin coroborarea izvoarelor de natură arheologică și utilizarea comparațiilor cu lumea greco-romană, rezultatele ar putea fi pozitive. Ele sunt deja pozitive pentru prima serie de orașe, Histria, Tomis, Callatis, unde izvoarele epigrafice ne-au revelat trei tipuri de profesii cu specific educațional și unde informațiile privind instituționalizarea educației sunt mai clare și mai bogate.

Alina Cantacuz
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași

AN INVENTORY OF EDUCATION PROFESSIONS IN MOESIA INFERIOR

Abstract

This paper deals with the education professions identified in Moesia Inferior. The primary sources of the investigation consist of epigraphic evidence. The paper was structured in three parts, divided in two segments: Histria-Tomis-Callatis and Noviodunum-Troesmis-Capidava. In the beginning, the paper deals with the education professions recorded in the Greek and the Roman system. Then, the paper identifies the teachers and those who sustained the education financially. In the end, the paper has conclusions and provides work hypothesis for further investigations.

Keywords: epigraphy, education professions, Moesia Inferior.

